

AZ ERDÉLYI TUDOMÁNYOS INTÉZET

A második bécsi döntés után a magyar királyi kultuskormány azonnali intézkedésekkel hozzáfogott a visszacsatolt erdélyrészi területek tudományos életének megszervezéséhez. Célja nemcsak a huszonkétéves román uralom idején megszüntetett, vagy lassú elsorvasztásra ítélt keretek új életre ébresztése volt. Áldozatkész gondossággal fordult a magyar tudományos élet folytonosságát súlyos megpróbáltatások között is kitartással, felelősségtudattal továbbszövő intézmények felé s ugyanakkor új kultúrintézményeknek vetette meg az alapját. Az utóbbiak sorába tartozik az Erdélyi Tudományos Intézet is, amelyre a sajátosan erdélyi vonatkozású tudományos problémák megoldásának terén várnak széleskörű feladatok.

Bár az Erdély életével foglalkozó tudományos munka az elszakítottág idején sem szűnt meg, mind a csonka országban, mind pedig különösen Erdélyben nagy mértékben hiányoztak a teljes értékű kutatás és a folyamatos munkásság feltételei. A trianoni határok lehetetlenné tették, hogy a tudományos élet ritmusa egyforma erővel lüktessen a Királyhágón innen és túl. Míg a csonka országban messzenéző művelődéspolitika gondoskodott egy európai látókörű tudós nemzedék kiműveléséről, a román uralom tervszerűen semmisítette meg az erdélyi tudósképzés feltételeit, megnehezítette, vagy lehetetlenné tette magyar tudományos munkák román területre küldését, rossz szemmel nézte az erdélyi magyar ifjúság tudományos érdeklődését. Megszűntek a magyar célkitűzésű tudományos munka anyagi feltételei is, s voltak pillanatok, amikor Erdély tudományos életének legjobbjai tették fel a kérdést: „Van-e értelme, van-e jövője az erdélyi tudományos munkának?” (Vö. *Szabó T. Attila*, *Az erdélyi tudománypolitika kérdéséhez*: *Hitel* 1940---41. 184. l.)

A huszonkétéves elnyomás alatt válságba jutott erdélyi magyar életnek a tudománypolitika terén is gyors és mélyreható rendezésre volt szüksége. Néhai gróf *Teleki Pál* miniszterelnök és *Hóman Bálint* vallás- és közoktatásügyi miniszter nem elégedtek meg a kolozsvári Ferenc József Tudományegyetem és az Erdélyi

Múzeum-Egyesület ügyének felkarolásával, hanem a művelődéspolitikus és a tudós éleslátásával utat nyitottak és irányt mutattak egy harmadik, sajátosan erdélyi célok szolgálatába állított új intézménynek is : az Erdélyi Tudományos Intézetnek. A megelőző mostoha korszak kényszerű mulasztásainak pótlására immár feltámadtak és kibővültek a régi keretek, hogy friss alkotó szellemmel eltele szolgálják az egyetemes magyar és a szorosabb értelemben vett erdélyi magyar tudományosság ügyét.

Az Erdélyi Tudományos Intézet (ETI) megalakulását bejelentő hivatalos közlések már a Budapesti Közlöny 1940. évi október hó 20-i számában megjelentek, amikor még katonai alakulatok lakták az intézet céljaira kiszemelt állami épületet. A szervezés és vezetés munkájával a vallás- és közoktatásügyi miniszter *Tamás Lajos* és *Kniezsa István* egyetemi ny. r. tanárokat bízta meg, *Deér József* és *Rónai András* egyetemi ny. r. tanárokat pedig az Erdélyi Tudományos Intézettel kapcsolatos Budapesten folyó előkészítő munkálatokkal. A kolozsvári *Ferenc József* Tudományegyetem ny. r. tanárai közül *Biró Vencel*, *György Lajos*, *Kovrig Béla*, *Lőrincz Ferenc*, *Mészöly Gedeon* és a budapesti *Pázmány Péter* Tudományegyetemre távozó *Viski Károly*, ny. rk. tanárai közül pedig *Baráth Tibor*, *Csik Lajos*, *Hantos Gyula*, *Malán Mihály* és *Szabó T. Attila* kapott taggá minősítő kinevezést. A kinevezettek a tudományok széles skáláját képviselik : román- és szláv nyelvészet, településtörténet, középkori és újkori magyar történet, államtudományok, irodalomtörténet, társadalomtudomány, közegészségtan, magyar nyelvtudomány, néprajz, fajbiológia és örökléstan, embertan, emberföldrajz, stb. Az ETI tudományos munkája ily módon közvetlen kapcsolatba jut a helybeli Alma mater tevékenységével. *Kelemen Lajos* múzeumi és levéltári főigazgató tagsága révén az intézet tagjai Erdély levéltárainak és műemlékeinek legkitűnőbb ismerőjére támaszkodhatnak kutatásaik során. Ezidőszerint öt intézeti tanár tagja is van az ETI-nek : *László Gyula* egyetemi magántanár, *Nagy Zoltán*, *Venczel József*, *Kovács László* és *Makkai László*. *Széki gróf Teleki Géza*, hatodik intézeti tanárunk, a *Ferenc József* Tudományegyetem közgazdaságtudományi karán nyert kinevezést. Az ETI tagjait *Hóman Bálint* vallás- és közoktatásügyi miniszter legelőször az elmúlt esztendő októberében hívta össze az intézet ügyében tartandó megbeszélésre, amikor néhai *gróf Teleki Pál* elnöklete alatt és *Szily Kálmán* miniszteri biztos részvételével megvitatásra kerültek mindazok a kérdések, amelyek az intézet szervezésével, munkatervével és a többi erdélyi tudományos intézménnyel kiépítendő kapcsolataival függenek össze.

Az ETI szervezésének történetében nagyjelentőségű bejelentést tett *Hóman Bálint* a Magyar Történelmi Társulat 1941. évi szept. hó 25-i közgyűlésén. Közölte, hogy *Bárdossy László* miniszterelnök és *Reményi-Schneller Lajos* pénzügyminiszter megértő támogatásával felállítják a *Teleki Pál* Tudományos Intézetet, amelynek kötelékében egyelőre három intézet kezd meg, illetve folytatja munkásságát : az Államtudományi Intézet, a Magyar Történettudományi Intézet és az Erdélyi Tudományos Intézet. Ennek az országos jellegű tudományos szerve-

zetnek irányítását maga a vallás- és közoktatásügyi miniszter veszi át, az egyes intézetek vezetésére pedig *Rónai András*, *Deér József* és *Tamás Lajos* egyetemi ny. r. tanárok kapnak folytatólagos, illetve új megbízást. A három intézet munkája magasabb szempontból azonos célt szolgál: a magyarság és a vele együttélő, valamint szomszédos népek történeti életének, állami és társadalmi berendezkedésének, gazdasági és művelődési szerepének módszeres kutatását és ismertetését.

Ebben a széles keretben az ETI feladatkörét közelebbről a szervezeti szabálytervezet határozza meg: „Az Erdélyi Tudományos Intézet a Teleki Pál Tudományos Intézet tagintézete. Célja Magyarország s különösképpen Erdély földrajzi, néprajzi, történeti, régészeti, társadalomtudományi, nyelvészeti, irodalmi, ember-tani, élettani s egyéb népi kérdéseinek, továbbá más országok népeivel kimutatható kapcsolatainak tudományos tanulmányozása, adatok gyűjtése, rendszerezése, nyilvántartása, feldolgozása és kiadványok közzététele.“ Olyan munkaterv ez, mely sem a kolozsvári Ferenc József Tudományegyetem sokkal univerzálisabb keretekben mozgó tevékenységével, sem pedig az Erdélyi Múzeum Egyesület (EME) munkakörével nem azonos. Az ETI feladatai között kimagasló szerepet játszik esetenként megválogatott kisebb-nagyobb összefüggő tájegységeknek monografikus feldolgozása, az egyéni munka mellett a céltudatos munkaközösség. Ebbe a monografikus, szintetikus célkitűzésű, egymást támogató és kiegészítő tevékenységbe nemcsak az intézet szakosztályai kapcsolódnak be, hanem olyan külső kutatók is, akiknek szaktudása és részvétele kívánatosnak mutatkozik. Ez a rugalmas munkaközösségi szervezet különösen tág teret nyit Erdély három tudományos intézményének a gyümölcsöző együttműködésre s ugyanakkor lehetővé teszi, hogy adott esetben megfelelő anyagi fedezettel indulhasson meg az egész ország területéről egybegyűjtött kutatók közös vállalkozása. Az ETI munkaterve már eleve úgy állítatott össze, hogy annak sikeres megvalósításához nagyszámú külső tudományművelőt lehessen és kelljen meghívni. A nemtagokat a szakosztályok vezetőinek meghallgatásával az igazgatóság bízta meg a kutató és feldolgozó munkában való részvétellel. A helyszíni gyűjtő és kutató tevékenység mellett, amely az ETI tagjainak főfeladata, tág tere nyílik természetesen a levéltári és könyvtári kutatómunkának is. Az utóbbi szempontból rendkívüli jelentősége van az EME hatalmas levéltárának, amelynek anyagából adott esetekben az ETI-nek is publikálnia kell a rendelkezésre álló munkaerőkhöz és anyagi eszközökhöz képest. A két intézménynek vállvetett munkával és testvéri egyetértésben kell feltárnia Erdély történetének forrásait, már azért is, mert ezen a téren a román uralom idejében kényszerű pangás állott elő. Ez semmiképpen sem keresztelheti az EME munkakörét, ellenkezőleg olyan energiákat szabadíthat fel, amelyek sajátos feladatainak megoldásához nélkülözhetetlenek. A múzeumi gondolat tekintetében is éles határvonal különíti el az EME és az ETI hatáskörét. Az ETI-nek nincsenek múzeális céljai, ügyrendtervezete kimondja, hogy az intézet néprajzi, régészeti és érmészeti anyagot nem gyűjt, hanem azt részben az EME-nek, részben pedig a Székely Nemzeti Múzeumnak adja át letétbe. Nem óhajt abba

a tudománypszerűsítő munkába sem bekapcsolódní, amelyet Kolozsvár régi hagyományokkal rendelkező közművelődési és tudományos intézménye oly példadadó kitartással végzett a román megszállás nehéz évei alatt.

Az ETI munkaközösségi szervezete szakosztályokra tagolódik; ezeknek száma ezidőszertint tizenegy: 1. földrajzi, 2. néprajzi, 3. történeti, 4. régészeti, 5. társadalomtudományi, 6. nyelvészeti, 7. magyar-román kapcsolatokkal foglalkozó, 8. magyar-szász kapcsolatokkal foglalkozó, 9. irodalmi, 10. embertani, 11. élettani. Ez a tizenegy szakosztály egyben az intézet munkaköréről is áttekintő képet nyújt. A munkaterv kereteibe illeszkedő tudományos kéziratokat, amelyeket a tagok, vagy megbízásból dolgozó kutatók írtak, kiadványsorozatban teszi közzé az intézet. Emellett évkönyv kiadását is tervbe vette az igazgatóság, mely az évi beszámolót s a tagok rövidebb dolgozatait tartalmazza.

Az intézet említett szakosztályainak munkaterve a tagok ilyenirányú vázlatainak alapján a következőkben foglalható össze:

A *földrajzi szakosztály* munkatervét *Hantos Gyula* és *széki gróf Teleki Géza* állította össze. *Hantos Gyula* meghatározott tájegységek monografikus teljes feldolgozását javasolja s szükségesnek tartja, hogy a munka pontos geomorfológiai alapvetéssel kezdődjék. A végső cél: az emberföldrajzi szintézis, az összes többi szakmák részeredményein épül fel. Nagy súlyt helyez a legalább a községekig hatoló térképező tevékenységre, tömegjelenségek (pl. művelési formák, öröklésjogi szokások, építészeti stílusok, fejformák, stb.) és egyéb adottságok elterjedésének szakszerű vizsgálatára. A tájrajzi monográfiák és az áttekintő térképezések párhuzamosan folytatandó, egymást kiegészítő feladatköröknek tekintendők. *Teleki Géza* a földrajzi szakosztály hatáskörébe utalt geológia munkatervét határozza meg: Erdély geológiai és nyersanyagadatainak összegyűjtése, nyersanyagok, bányák, telepek, település, szociális viszonyok, ipar, kereskedelem és népi munka összefüggésének kimutatása és fejlődéstörténetének feldolgozása, az altalajtól függő termelésviszonyok — erdő- és mezőgazdaság, technikai gazdaság, erőműtelepek fizikai és történeti kutatása, a gazdasággeológia és a honvédelem összefüggésének kutatása, a bányászat és termelés története és fejlődése s ezzel kapcsolatban a hibák és megoldási lehetőségek kimutatása és alkalmazása.

A *néprajzi szakosztály* célja *Kovács László* szerint: néprajzi tárgyak és néprajzi adatok gyűjtése Erdély és a Partium területén. A gyűjtés Erdély valamennyi nemzetiségére kiterjed. A gyűjtött anyagot az egyetemes magyar népi kultúra távlatából vizsgálja s figyelembe veszi a kárpátokontúli magyarság és a környező idegen népek népi műveltségét is. A szakosztály teendői közé sorolja a népi műemlékek lajstromozását és védelmének megszervezését is. Kiepipíti a szerves együttműködést a rokontudományokkal, különösen a népnyelvkutatással, embertannal és a régészettel.

A néprajzi szakosztály gyűjtőtevékenysége még a múlt év novemberében megindult. Ekkor vette kezdetét Kolozsvár Hóstát nevű külvárosának feldolgozása. Nagyobb számú és a szakosztályok vezetőitől megválogatott külső munkaerő segít-

ségével folyik a június első felében megindult borsavölgyi gyűjtő- és kutatómunka. A néprajzi csoport munkájában eddig tizen vettek részt. Befejeződött a juhászat (*Kovács László*), a bőrmunkák (*Nagy László*) és a néphagyomány anyagának (*Szücs Sándor*) felvétele, folyamatban van a népi táplálkozás, a gyűjtögető gazdálkodás, az erdőllés, a népi építkezés, a népviselet, a bútorok, továbbá az egyházi zene és a rituális néprajz anyagának összegyűjtése. *Lajos Árpád* a kidei gyermekjátékokat gyűjtötte össze s a többi községben folytatja munkáját. *Balogh István* a településformákat írta le és elkészítette a szükséges térképvázlatokat. *Vajkai Aurél* a népi gyógyászat terén végzett beható kutatásairól terjesztett be részletes jelentést.

A történeti szakosztály munkatervét *Knieszsa István*, *Biró Vencel*, *Baráth Tibor* és *Makkai László* állította össze. Feladata az Erdélyre vonatkozó forrásanyag közzététele (középkori és újkori okmánytár, írók munkái), különös tekintettel a településtörténeti szempontokra. Ilyen irányú munkálatok az intézet megbízásából a m. kir. Országos Levéltárban és az EME levéltárában máris folyamatban vannak. Ezenkívül foglalkozik a szakosztály a közép- és újkor politikai történeti, gazdasági, egyháztörténeti, művészettörténeti, pénztörténeti, közigazgatástörténeti, közoktatástörténeti és jogtörténeti problémáival, továbbá Erdély népi életének egyéb összefüggéseivel. Erdély történeti bibliográfiájának összeállítása, a magyarság és a nemzetiségek viszonyának feltárása, az erdélyi román uralom történetének megírása és általában a magyar-szász-román történeti kapcsolatok tisztázása is az intézet munkakörébe vág.

A régészeti szakosztály munkatervét *László Gyula* körvonalazza. Célja Erdély népvándorlaskori és főleg az első magyar századokból származó emlékeinek felkutatása és feldolgozása. Első feladata az erdélyi köz- és magángyűjtemények áttanulmányozása és ezek alapján az ásatási terek kikeresése. Az osztály munkásságának területe a történeti Erdély és a Partium. Ásatásainak anyagát nemcsak reálarcheológiai szempontból értékeli, hanem viselettörténeti szempontokat is figyelembe vesz, összehasonlító módszerrel elemzi a temetkezési szokásokat és a népi kismesterségek eszközeit is feldolgozza. Folyamatban van a kolozsvári Zápolya-utcai honfoglaláskori temető folytatólagos feltárása, amelynek munkálatait *Létay Balázs* és *Kovács István* 1911-ben hagyták abba. *László Gyula* a német Reichsbund für Vorgeschichte meghívására a vallás- és közoktatásügyi minisztérium megbízásából az ukrainai múzeumi és régészeti élet megszervezésében vesz részt s ott magyar őstörténeti ásatásokat kezdeményez.

A társadalomtudományi szakosztály munkatervéhez *Kovrig Béla* és *Venczel József* szolgáltatják az adatokat: A városi és falusi népesebb csoportok szociális tömegjelenségeinek (fogyasztási szokások, munkarendszer, sajátos erdélyi létformák, közösségi magatartás, gazdasági és munkaethosz, stb.) vizsgálatát *Kovrig Béla* a keverten élő nemzetiségekre kiterjesztve óhajtja vizsgálat tárgyává tenni. *Venczel József* társadalomtudományi bibliográfiát sürget. Emellett kézirat gyanánt sokszorosított tervezetet dolgozott ki „A falukutatás módszerének vázlata“

címen, amelynek alkalmazására ez év nyarán már sor került a Kolozsvári Magyar Diákok Szövetségének bálványosváraijai falukutató munkatábor keretében.

A magyar nyelvészeti szakosztály célja Szabó T. Attila munkaterve alapján : az erdélyi magyar nyelv jelenlegi és multbeli állapotának vizsgálata. A tervbevett magyar nyelvatlasz ügyében a Budapesten 1941. október hó 14. és 15. napján tartott népnyelvkutató értekezleten elvi megegyezés jött létre, amelynek értelmében a nyelvatlással kapcsolatos erdélyi gyűjtő és feldolgozó munkát Szabó T. Attila vezetésével az ETI vállalja. A népnyelvi anyag gyűjtésén kívül a szakosztály munkakörébe vág még a hely- és személynevek (család- és keresztnevek) gyűjtése is.

Ennek a szakosztálynak munkája a néprajzival együtt szintén már mult év novemberében indult meg a Hóstatban. A borsavölgyi kutatás terén is szép eredményeket ért el. Szabó T. Attila összegyűjtötte a négy község (Borsa, Kide, Bádok, Csomafája) történeti valamint jelenlegi helynévanyagát és tanulmányozta a nyelvjárási hangsajátságokat. A népnyelvi gyűjtés kiterjedt még a névszótípusokra, a népi kőfejtés és kőfeldolgozás szókincsére (Balassa Iván), az igealakokra (Gálffy Mózes), a népi öltözködés nyelvi anyagára (Józsa Gerő), a népi növénynevek gyűjtésére (Sándor Gábor), a táplálkozás szókincsére (Nagy Rózsa, Orbán Gabriella) és a szövés-fonás szókincsére (Persian Mária).

A magyar-román szakosztály épügy, mint a magyar-szász kapcsolatokkal foglalkozó szakosztály irodalmi, művelődéstörténeti és nyelvi problémákkal foglalkozik különös tekintettel Erdély népeinek kapcsolataira. Behatóan kíván foglalkozni azzal a műveltségközvetítő szereppel, amelyet a magyarság játszott a magyar és a nyugati szellemi áramlatok továbbadása révén elsősorban a román-ság fejlődésében. A néprajzi szakosztállyal karöltve tervbe vette az erdélyi román pásztorkodás szókincsének összegyűjtését, erdélyi szász és román nyelvjárások leírását és a román nyelvatlasz ritka hálózatának sűrűbbé tételét. A három nyelv jövevényszavainak tanulmányozása szintén a két rokon szakosztály munkakörébe tartozik. A magyar-román szakosztálynak egyik főfeladata még a magyar hatásra keletkezett román irodalmi emlékek kiadása. Első kiadványa, melyet a szakosztály vezetője Tamás Lajos a Miniszterelnökség megbízásából készített el, nemrégiben hagyta el a sajtót (Magyar-román Közigazgatási Szótár. Budapest—Kolozsvár, 1941.). A borsavölgyi kutatásba az intézet igazgatója kötetlen román népnyelvi szövegek gyűjtésével kapcsolódott be, míg Köpeczy Béla mintegy 200 különféle hűjogatóst, mesét és kolindát írt össze.

Az irodalomtörténeti szakosztály munkakörébe György Lajos a következő feladatokat utalja : a magyar irodalom erdélyi tárgyú és szellemű anyagának számbavétele, Erdély irodalmi topográfiája, az erdélyi irodalom külföldi (angol, francia, német) kapcsolatai, erdélyi elemek a külföldi irodalmakban, az erdélyi szellem kérdésének elemzése, erdélyiség és erdélyieskedés, irodalmi és tudományos törekvések az önálló, uniós és az elszakított Erdélyben, az ú. n. kisebbségi élet magyar irodalmának tüzetes számbavétele, az erdélyi kritikai szellem ; a táj,

fajiság, szociális érzület, nemzeti és vallásos érzés, népiség sajátos megnyilatkozása és vetülete az erdélyi eredetű irodalmi művekben. A három nemzet és négy vallás alakító ereje és szerepe irodalmunk tükrében, művelődési tényezők (időszaki sajtó, színház, könyvnyomda, irodalmi társaságok, egyesületek, könyvtárak, levéltárak, stb.) az erdélyi szellem területén. Kéziratos irodalmi emlékek (levelezések, művek) felkutatása könyvtárakban, levéltárakban, egyetlen példányok lefényképezése.

Az *embertani szakosztály* célja *Malán Mihály* szerint Erdély embertani megismerése rendszeres felvételek útján. Vezetője legelőször olyan magyar, székely, román és szász vidéket akar feldolgozni, amely a településtörténések megállapítása szerint ősi és aránylag keveredésmentes. A biharmegyei és szilágysági érintkezési övezetekben az együttlakó népelemek keveredésének folyamatát és a keveredésben résztvevő egyének és vidékek faji jellegének és típusának megállapítását, a történeti magyar középosztály faji jellegének megállapítását szintén célul tűzi ki a szakosztály. *Malán Mihály* elvégezte a Bukovinából hazatelepített hadikfalvi és józseffalvi székelyek embertani vizsgálatát s közel 3000 felnőtt személyt felvételezett. A szakosztály rövidesen bekapcsolódik a borsavölgyi kutatásba is.

Az *élettani szakosztály* munkakörét *Csik Lajos* határozza meg. A vércsoport-hoz való tartozás százalékaránya homogén és vegyes lakosságú (pl. magyar-román) falvakban, faji bélyegek, sajtóságok öröklődési viszonyai különösen összeházasodás esetén, születési és halálozási arányszám, élettartam vizsgálatok és öröklődő betegségek előfordulási arányszáma különböző etnikai összetételű falvakban képezik a szakosztály legfontosabb feladatait. Az eredményeket nemcsak regisztrálja, hanem társadalomegészségügyi szempontból is értékeli. A borsavölgyi munkában *Csik Lajos* és *Kállay Ernő* vettek részt s eddig mintegy 650 emberen végezték el a tervbevett vércsoportvizsgálatokat.

Az együttes erő kifejtést igénylő hóstáti és borsavölgyi helyszíni munka mellett serényen folyik az intézet kiadványainak előkészítése is. Az eddig kiadásra elfogadott és részben sajtó alatt lévő munkák a következők :

Árva József: A brassómezei csángó Hétfalu helynevei.

Balogh Jolán: Az erdélyi renaissance.

Jakó Zsigmond: XVII. századvégi erdélyi nép-összeírások.

Kelemen Lajos: Zeyk Dániel önéletírása.

Kniezsa István: Erdély középkori helynevei.

László Gyula: A Szent László-legenda keleti kapcsolatai.

Makkai László: A középkori román társadalom és település.

Szabó T. Attila: Kalotaszeg helynevei.

Tamás Lajos: Fogarasi István román kátéja.

Torma Zsófia gyűjteménye : Kiadja Roska Márton.

Tolnai Gábor: Gr. Teleki József nyugati utazásai.

Varjas Béla: Gismunda és Guisquardus széphistóriájának első kiadása.

Intézetünk épületét, amely a román uralom idején népryelvkutató központ volt (Muzeul Limbei Române), az elmúlt tél folyamán alakították át és tatarozták ki. Berendezése és felszerelése tudományos segédeszközökkel, könyvanyaggal, fényképszeti laboratóriummal, most folyik. A kézikönyvtár részére már régebben megérkeztek az első értékes adományok a Magyar Nemzeti Múzeum Országos Széchényi Könyvtárának, a Közgyűjtemények Országos Főfelügyelőségének és a M. Kir. Központi Statisztikai Hivatalnak jóvoltából. Némi gyarapodást jelent a helybeli román állami középiskolákban hátrahagyott könyvanyagból kiválogatott tudományos irodalom. Sokkal jelentősebbnek ígérkezik azonban az a nagyobb terjedelmű adomány, amelyet a helybeli Egyetemi Könyvtár fölös másodpéldányaiból vehet át az intézet. A Magyar Tudományos Akadémia és az Erdélyi Múzeum Egyesület részéről kilátásba helyezett művek járulnak még hozzá a könyvtár kezdeti állományának kiegészítéséhez. Elsősorban erdélyi vonatkozású műveket gyűjtő kézikönyvtárunkat rendszeres gyűjtéssel igyekszünk majd számottevő színvonalra emelni.

Az Erdélyi Tudományos Intézet első munkáéve a megalakulás, szervezés és a kutatómódszerek kikristályosodásának, egybehangolásának esztendeje. Tagjaira éppen ezért különleges feladatok hárulnak; ezeknek megoldása az intézet jövőjének szempontjából alapvető fontosságú.

TAMÁS LAJOS

Az Erdélyi Tudományos Intézet főépülete